Ч. 168 Субота 27 липня (8 серпня) 1896. Рік VI

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Укріплене північно-всхідних сторін нашого краю.

Займаву і не без значіня для нашого краю справу порушив якийсь висший офіцир в статиї під заголовком „Befestigung unseres nordöstlichen Aufmarschraumes“ в Pester-Lloyd-і. Він звертає насамперед увагу на то, що укріпленя нашого краю від 1887 коштують вже величезні суми, але тим осягнено лиш забезпечене західної і части середної Галичини, а північно всхідна Галичина аж по Днїстер і Буковина не мають нїякої важнїйшої, природної запори, а також — винявши Львів — і нїякої укріпленої точки. В наслїдок того сї, під взглядом стратеґічним важні сторони краю, круглих 30.000 квадратових кільометрів простору, дають широке поле до ворожих предприняти, обчислених на перешкоджуване нашій мобілїзациї і нашому стратеґічному уставленю. Чим близше границї, тим більше суть загрожені запаси, склади, млини і предмети комунїкацийні, а якраз в околї того місця де би прийшло ся уставляти армію, на 5 до 35 кільометрів від российскої границї лежить цїлий ряд стратеґічно важних точок, як Рава руска, Броди, Тернопіль, Чортків і т. д.

А такі точки треба безусловно обезпечити і удержати в нашім посїданю; бо коли-б противникови удало ся збурити двірцї зелїзниць в Раві і Тернополи відтак знищити готові запаси збіжа і муки в Сокали, Камінцї Струмиловій, Бродах і Тернополи разом з тамошними млинами паровими і маґазинами збіжа на зелїзници, то для тої части нашої армії, котра би в тім місци уставляла ся, вийшла би з того велика шкода; похід і живлене дуже би через то терпіли а в наслїдок того рухи воєнні вже в самім початку значно би опізнили ся, що для противника, котий поволїйше мобілїзує ся, мусїло би дуже вийти в користь.

Дальше доказує автор, що якусь місцевість може довше держати лиш сама піхота або в спілцї з артилериєю; кіннота не входить тут в рахубу. Але в перших тижднях мобілїзациї головна сила піхоти і артилериї була би як раз у великих центрах комунїкацийних в осередку Галичини і була би занята мобілїзациєю. Ужити єї перед часом до обезпеченя 350 кільометрів довгої границї, значило би, опізнити мобілїзацию 10 і 11 корпуса. Отже важнїйші стратеґічні точки на граници треба би в тім часї держати лиш слабими силами кількох баталїонів стрільцїв (Рава, Великі Мости і Броди по 1 баталїонови) кількох баталїонів піхоти (Тернопіль 3, Чортків 1 баталїон) і віддїлами ополченя.

Автор бере відтак Броди за примір як виглядала би оборона Бродів на случай війни і каже, що дуже слабо. Броди треба би длятого укріпити від північи і всходу пів колесом шанцїв для піхоти як найсильнїйшого типу (н. пр. 6 шанцїв, кождий на 200 людий, в таким случаю моглаби і слаба сила держати се місце 3 до 4 днїв, доки би не найдійшла поміч зі Львова і Золочева. Остаточний вислїдок розумованя автора єсть такий: Всї недалеко північно-всхідної границї положені і занадто виставлені точки стратеґічні треба вже в часї мира укріпити усипанем шанцїв найсильнїйшого польового типу і тим способом їх забезпечити.

Укріпленя ті можна би виконати дуже малим коштом в той спосіб, що розміщені в Галичинї 4 баталїони пionірів підчас своєї практичної науки були би на переміну через два або три роки один по другім до того уживані.

Насамперед треба би укріпити слїдуючих 8 точок: Любачів або Олешичі, Раву руску, Сокаль або Великі Мости, Камінку струмилову або Холоїв, Броди, Залїзцї, Тернопіль, Чортків.

Але щастє на війнї єсть непевне і змінне. Коли-б нашій армії прийшло ся взад уступати, то як далеко моглаби она іти, щоби станути і зібрати свої сили? Один погляд ока на карту Галичини дає на то відповідь. — Ріки Сян і Днїстер творять майже в простій лїнїї бариєру перешкодову, котра від устя Сяну до Висли аж до Залїщик єсть у воздушній лїнїї 370 кільометрів довга, а перервана лиш межи Перемишлем а Самбором. Та прірва, 40 кільометрів широка, дїлить отже цїлу оборонну лїнїю Сян-Днїстер на дві части; з кріпостию в Перемишли і укріпленим табором в Самборі могла би прірва стати ся небезпечною лапкою для противника.

Коли же би та бариєра перешкодова Сяну і Днїстра мала яко-тако відповісти своїй цїли, то треба би з неї зробити сильно укріплену лїнїю, а то таким способом: 1) Укріпити найважнїйші переходи через ріки, отже поставити на них відповідне число причілків для мостів, а відтак запори мостові і запори бродів. 2) Треба би забезпечити крила і прірву межи Перемишлем, а Самбором. 3) Треба би вибудувати сїть комунїкацийну. Оборонну лїнїю Сян-Днїстер треба би так укріпити:

1) На Сянї 6 укріплених переходів, а то коло Розвадова-Брандниці, коло Ниська-Заріча, коло Константинова, коло Горич-Лежахова, коло Ярослава і Радимна. Ліве крило части Сяну опирає ся на другорядну оборонну лїнїю Ви-

МАЛЯР ШИБЕНИЦЬ.

(Сумно-весела история з житя).

З нїмецкого — **О. Клявсманна.**

Маляр Венцель збанкротував!

Оттака нїмла була чотири роки тому назад чутка по малім нїмецкім місточку Гольцінґен, але не зробила нїгде несподїванки. Люди видїли, що Венцля жде нещастє і дивували ся лиш, що він ще доси якось держить ся. Були в місти такі, котрі казали, що добре так тому недбалюзї і пяковп, коли збанкротував, бо своїм лїнивством і піяньством відстрашив від себе всїх людий; але були й такі, котрі не так зле судили старого чоловіка а навіть щиро єго жалували. Маляреви вело ся давнїйше досить добре. Немав дїтий, але жив з своєю жінкою дуже щасливо; всї єго шанували і поважали.

Аж ось перед кількома роками померла єму жінка, а тої страти не міг він переболїти, бо дуже любив свою жінку. Вийшло на таке, як би по єї смерти і добрий дух від него відступив. Став ся задумчивим, байдужним на цїле житє, стратив охоту до роботи і з гризоти взяв ся до чарки.

Відтак став борзо підупадати. Всї, що давали єму роботу, покинули єго, бо робота була дуже недбала і нїколи не зробив на час. Прийшли молодші сили і в місточку настала велика конкуренция; до трох лїт він дуже задовжив ся і діставав ще лиш поменшу роботу та й ту не робив, як належить ся.

Та й готове банкротство! Старий чоловічиско, котрому було вже яких пятьдесять пять лїт, стратив все!

Купця Бремера зробили завідателем маси конкурсової. З того уряду мав він маленький дохід, і єму вистарали ся о той уряд длятого, щоби трохи поправити єго фінанси, бо й він був таким, котрому якось не вело ся. Був то, що правда, дуже ретельний і рухливий чоловік, але все-таки не міг якось поставити ся добре на ноги. В єго склепі з коріннимн товарами купувало досить людий, бо мав добрий товар не правив дорого і давав добру вагу, але в місті була велика конкуренция. Відтак ще й на посїла ся була на Бремера велика біда. Стратив богато гроший через конкурси других людий та мусїв довгі роки працювати на довги, які з того впали на него. Відтак прийшла хороба в родину; на якусь пошесть стратив одного тиждня четверо дїтий; відтак заслабла тяжко єго жінка та й на ту недугу пішло богато гроша. Мимо всякої пильности та запопадливости не міг видобути ся на верх. Він знав дуже добре, що то біда і нужда, а Венцель і не міг би був бажати собі лїпшого завідателя конкурсового, як отсей чоловік, котрий був би розумів всю єго біду і нещастє.

Але нещастє, яке вчепило ся Венцля хоч і не з єго вини вже від многих лїт, та піяньство відобрали осамотїлому чоловікови розум і зробили з него придурковатого.

Коли Бремер прийшов до него списувати масу конкурсову, повитав єго Венцель словами: „То і з вас така сама пявка, такий самий дерун! Хочете мене таки вже послїдного позбавити, що ще маю?

— Майте розум, Венцель! — сказав єму на то Бремер. — Та-ж я приходжу до вас, як приятель, і менї вас дуже жаль, бо я знаю дуже добре, що то значить все стратити. Не буду я, то буде другий, бо на то суть прецї законні постанови, котрі установляють завідателя конкурсового. Можете бути певні, що я буду вас підпирати і поступати зі всякою взглядностию; не робіть же нї менї нї собі трудностий неоправданими докорами!

— Го го! — обрушив ся на то Венцель — в своїй власній хатї вже й рота не можна отворити?! Ще я тут паном в своїй хатї, а коли менї сподобає ся, то викину вас за двері. Або може хочете тут урядника удавати?

— Ще раз вас прошу, не робіть трудностий мому сумному урядованю, бо оно і без того вже трудне! Піддайте ся тому, що вже не можна змінити! Передовсім не уважайте ся за властителя сего дому, бо він вже не ваш, а конкурсової маси, значить ся ваших вирителїв.

— Що ти розбійнику, ти хочеш менї відобрати мою хату, щоби я не мав вже де й голови покласти та щоби пішов на жебри?

сли з опорними точками: кріпость в Кракові і запора в Надбжезю. Про Лївекрило опирає ся на Перемишль.

2) На Днїстрі 8 укріплених переходів через ріку, а то: коло Розвадова-Николаєва, коло Жидачева-Залїся, коло Журавна-Бакоцин, коло Сївки-Мартинова, коло Галича, Нижнева, Михальча і Залїщик. Лїве крило сеї лїнії опирає ся на укріплений табор в Самборі і на місце складове в Чернівцях.

Клясифікация сих укріплень така: 1) Запора в Надбжезю. Має зборонити противникови а забезпечити власній армії: плавбу на Вислї, ставлене моста або перехід через ріку під Сандомирем, уживане гостинця до Тарнобжеґа та зелїзниції Розвадів-Дембиця. Складає ся: з ряду шанців для піхоти і батерий, котрі би засягали на лївий беріг Висли. — 2) Укріплений табор в Самборі. Має дати безпечне місце на табор і розвій военної сили для 2 або 3 корпусів, підпирати операциї в сторони як до Львова, Мостиск і Перемишля та удержувати будинки достаточні на склади для потреб 2 або 3 корпусів. — 3) Складове місце в Чернівцях. Має замикати сполучаючі лїнії, що ідуть до Галичини, відтак до середини Буковини і до Семигорода, забезпечати склади і запаси в містї та не давати обійти лїнію днїстрову. Складає ся: з ряду польних шанць і батерий докола міста, відтак з кількох укріплень для обезпеченя обох мостів на Прутї. — 4) Причілки мостові мають більшим відділам армії забезпечити перехід на другу сторону ріки в очах противника, а ворога не допустити до переходу через ріку. Принято: а) два подвійні причілки в Ярославі на Сянї і в Залїщиках на Днїстрі; б) шість поєдинчих причілків, а то на Сянї: Нисько-Заріче, Горичі-Лежахів; на Днїстрі: Розвадів-Николаїв, Жидачів-Залїсє, Сївка-Мартинів і Галич. — 5) Запори мостові мають не допустити ворога до переходу через міст взглядно знищеня мосту. Они скадають ся з шанців і батерий уставлених на тім березї, котрий єсть догіднїйший до оборони. Принято три запори мостові: коло Радимна на Сяні, коло Журавна і коло Нижнева на Днїстрі. — 6) Запори переходів через ріки. Они мають не давати ворогови ставити мости або перепливати на суднах в тім місци де важні гостинції сполучені через ріку поронами, а куди противник імовірно вибрав би дорогу для якоїсь бічної колонни. Они складають ся з шанців і батерий, котрі би були всї уставлені на противнім від ворога березї. Принято три такі запори: коло Розвадова-Брандниції і коло Константинова на лївім березї Сяну та коло Михальча (на проти Устечка) на правім березї Днїстра.

Після сего проєкту мала би управа военна старати ся вже в часї мира укріпити із наведених 17 точок слїдуючих 7 найважнїйших: Ярослав, Розвадів-Николаїв, Галич, Нижнїв, Михальче, Залїщики, Чернівцї. До укріпленя прочих можна би взяти ся аж в случаю грозячої війни. Чи управа военна послухає сего пляну, чи нї, то инша річ, але все то таки характеристичне, що такий плян виходить з кругів войскових.

Перегляд політичний.

Вибори до шлеского сойму розписано на час від 9 до 14 вересня, а вибори до стирийского сойму на час від 21 до 26 вересня.

На віденьскій біржи розійшла ся вчера поголоска, що цар занедужав; але поголоска показала ся неправдивою і пішла з того, що закликано з Берлина дра Менделя до недужого наслїдника престола.

Зачувати, що в Македонії зачинають рухати ся вже і Серби. Із Сербії перейшло до Македонії кілька віддїлів сербских повстанців. В наслїдок того турецке войско обступило сербску границю, а притім і заняло невеличку часть сербскої землї. Сербске правительство не хотячи доводити до проливу крови, відкликало свою сторожу пограничну, але зараз телєґрафічно віднесло ся до Порти і заявило, що скоро Туреччина не відкличе свого войска, то Сербія не бере на себе одвічальности за дальші події.

При арештованих в Іспанії републиканцях, що недавно стріляли до уряників митових знайдено папери, з котрих показало ся, що революцийний рух в Валенциї викликали приятелї ворохобників на Кубі, щоби тим способом перешкодити дальшому висиланю войска на Кубу.

Новинки.

Львів дня 7 серпня 1896.

— **Іменованя.** Львівский ц. к. висший Суд краєвий іменував практикантів судових: дра Фел. Рациборского, дра Ад. Стравиньского, Сев. Ґерстмана-Шапровского, Йос. Добію, Ів. Сосенка, Йос. Райнлїндера, Фел. Слотвиньского, Меч. Ямрозика, Алекс. Фединьского, Стан. Ковнацкого, Ів. Масляка і Стан. Арламовского судовими авскультантами. — П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував заступника учителя при школї вправ в мужеській семинариї учительскій у Львові Адольфа Покорного провізоричним головним учителем в мужеській учительскій семинариї в Сокали.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва переніс повітового судию Петра Лїницьского з Нового Торга до Грибова.

— **Є. В. Цїсар** удїлив погорільцям в Устю зеленім 1000 зр. запомоги, а погорільцям в Новосільції язловецкій 200 зр.

— **З перемиской епархії.** Презенту на парохію в Рихвалдї, в дек. бічскім, одержав о. Макс. Дуркот.

— **Руский народний театр** з причин цїлком незалежних від управи, переїде не до Гусятина, як було оголошено, але до Борщева, де вже будує ся арена і дня 13 с. м. в четвер дана буде на першу виставу комічна опера в 3 діях „Запорожець за Дунаєм“ і „Вечерниції“, опера в однїй дїї. В суботу дня 15 с. м. буде виставлена оперета в 3 діях „Пташник з Тиролю“; в недїлю 16 с. м. народна драма в 5 діях з співами і танцями „Не ходи Грицю“.

— **Закупно коний для войска.** Щоби улекшити господарям користну продаж коний для войскового скарбу, відбудуть ся в Галичині ярмарки на ремонти в осени 1896 року в тих речинцях і місцевостях: В Коломиї 23 вересня, в Монастирисках 25 вересня, в Чорткові 28 вересня, в Людвиполи 30 вересня, в Тернополи 1 жовтня, в Бережанах 3 жовтня, в Перемишлянах 5 жовтня, в Бродах 7 жовтня, в Сокали 9 жовтня, в Стрию 15 вересня, в Самборі 17 вересня, в Мостисках 19 вересня, в Сяноці 5 жовтня. На тих ярмарках будуть купувати ся ремонти для кінноти, верхові конї для артилериї і конї до потягу для артилериї та пригідні до плеканя в заведенях для ремонт. Конї мають мати від 4 до 7 лїт і мусять бути високі він 158 до 161 цтм.

Пяний Венцель кинув ся на Бремера і вдарив его якимсь зелїзом, котре виймив десь з кута, так сильно в голову, що Бремера аж кров обляла. Став майже без памяти, а що пяний Венцель бив его дальше, то був би его може й забив, як би не збігли ся були сусїди і не вирвали его з рук шаленого. Нещасливий і збанкротований майстер малярский зійшов очевидно від піяньства з розуму і в приступі божевільности кинув ся на Бремера.

Та пригода мала дуже сумні наслїдки. Бремер перележав дві недїлї в постели і від тяжкої рани в голові мало що не помер; Венцля замкнули і зробили єму процес. А що Бремер прийшов був, яко завідатель маси конкурсової в характері урядовім, то Венцля засудили на тяжку кару і він мусїв цїлий рік пересидїти в криміналї. Коли він ще сидїв, закінчив ся конкурс, з котрого, розуміє ся, не богато вийшло для вірителїв, але Венцель стратив ще й то послїдне що мав.

Що нещасливого кримінальна кара ще більше огічила, не треба, здаєсь, і казати. В криміналї перебув він тяжку недугу з піяньства, а коли подужав, то все-таки лишили ся ще у него слїди несповна розуму, котрі проявляли ся передовсїм тим, що він лиш Бремера уважав за свого ворога, через котрого він стратив весь маєток, а котрий із злости та підлости ще й всадив его до кримінала. Той погляд став ся у Венцля так званою упорною гадкою, від котрої не могло его нїчо відвести, і він тепер о нїчім більше не думав, лиш яким би способом помстити ся на виновнику свого нещастя. Коли в ночи в криміналї сон его не брав ся і він перевертав ся з одного боку на другий, думав лиш о тім, як би то помстити ся на Бремері, та не міг вже дочекати ся, коли его випустять з кріміналу, щоби вже раз міг виконати свій плян.

Настав і той день коли его випустили. Венцель з'явив ся знову в містї, а его знакомі аж перепудили ся, коли его побачили, став о яких десять лїть старшим. А що він не мав де притулити ся, то зайшов до молодого майстра малярского, свого давного конкурента і просив, щоби той дав єму яку роботу. Більше з милосердия, як з якої иншої причини притулив той чоловік у себе свого старшого по фаху товариша і дав єму легку роботу, а Венцель, котрий не показував ся між люди, сповняв через день совітно свій обовязок. Навіть і в ночи робив щось в своїй комірчинї на піддашу, що єї відступили єму на нічліг, але нїхто не знав, що він там робить.

Коли одної недїлї рано люди в містї повставали, побачили велику несподїванку. Через ніч „украсив“ хтось цїле місто дуже дивним способом. На парканах, на стїнах від шоп, на поодиноких домах, разом може що найменше на яких сто місцях вималював хтось при помочи малярскої патрони, то єсть вирізаної мабуть з бляхи форми, червоною, видною здалека фарбою такий самий образ, як та форма. Образ той представляв чоловіка, половину так великого як живий, висячого на шибеници, а під тим образом було підписано великими буквами: „O. Бремер“.

Цїле місто заворушило ся, і кождий був переконаний, що то нїхто инший не зробив того лиш Венцель. Підозріне було ще й тому оправдане, що він щез десь десь з дому свого майстра, у котрого робив. Розуміє ся, що в містї настало величезне збіговиско. Не лиш мешканцї міста подивляли сотки тих образів, але також і множество людий, що посходили ся були із сусїдних сїл до церкви. Полїция шукала Венцля, але той, як сказано, щез, бо видко бояв ся кари за такий великий збиток і тяжку зневагу якої допустив ся на Бремері.

Бремер чув ся тим дуже оскорблений і его то заболїло, а коли ще із свого помешканя побачив, як громада старших людий і дїтий обступила таки недалеко від него ті зневажливі образи і тїшила ся ними, то его взяла знов така злість, що замкнув свій склеп скорше як звичайно, щоби не заходити в бесїду і не давати відповідий тим, що з цікавости заходили до него і розпитували.

В малій місцевости такий збиток робить завсїгди дивовижу і знайдуть ся завсїгди люди, котрі так зневаженому ще й допікають своїми бесїдами до того і притиками.

На другий день полїция часть тих образів понищила, казавши їх замалювати білою фарбою. Але деякі властителї домів і шоп не позволили того робити, бо від білої фарби їх будинки ще більше осьмішені, як від тої шибеницї, і так лишило ся ще кільканайцять таких образів.

Сама вже собою сьмішна річ стала ще сьмішнїйшою, коли полїция завізвала Бремера, щоби він заплатив кошти того замальованя, а відтак ще й радили єму, щоби він позивав тих, що на своїх домах і будинках не дали замалювати бодай підпис під образом. Сотки „добрих приятелїв“ і людий, що хотїли показати нїби то свій дотеп, заходили до склепу Бремера, щоби нїби то подати єму добру раду і так що раз то знову пригадували нещасливому купцеви его гнїв і тяжку публичну зневагу. На третий день Бремер з роздразненя і гнїву дістав якоїсь нервової горячки та мусїв положити ся. А що і его жінка лежала вже від кількох недїль в тяжкій недузї, те треба було склеп замкнути

— **Пригоди на провінциї.** Послідними днями потопило ся богато людий в часї купели. І так дня 21 липня потонув в Бистрици в Вовчинци, станиславівского повіта, 25-лїтний паробок Дмитро Королюк; того самого дня найшов таку саму смерть 14-лїтний Петро Тарнавский з Манастирця в Днїстрі; дня 22 липня в полудне утопив ся в Нечлаві 10-лїтний син селянина з Лановець, борщівского повіта, Петро Адамовский; в тім самім дни утонув в Днїстрі 12-лїтний Данило Грегорищук, син селянина з Зазулинець, заліщицкого повіта; 25 липня в Склї коло Яворова утопив ся 18-лїтний хлопець пекарский Сендер Швайцер; 26 липня утонув в Бистрици Солотвиньскій п.д Загвоздем, в станиславівскім повітї, вояк 20 полку оборони краєвої, Дмитро Комар з Колодрібки заліщицкого повіта, котрий плавлячи конї упав до води і мимо ратунку другого вояка найшов в нїй смерть. Дня 29 липня утопив ся в часї купели в Сянї під Перемишлем 17-лїтний хлопець пекарский Ісаак Левенталь родом з Бирчи. В ріцї Збручи під Скалою найдено дня 25 липня труна Миколи Стасюка, зарібника зі Скали, від довшого часу божевільного. В Волцневі, жидачівского повіта, найдено дня 25 липня в керници труна Розалії Яворовскої. Она слабувала на ноги, так що треба єї було навіть відняти. Від часу операциї Яворовска стала дивно сумна і задумана і певне в нагоді божевільства посягла на власне житє. Мафтей Дуплавий, селянин з Шупарки, борщівского повіта, вийшов дня 17 липня по полудни в поле і вже не вернув до хати. На другий день найдено єго труна в шупарецким жерелї.

— **В справі еміґрациї до Бразилії** повідомив ґенеральний бразилїйский консуль в Ґенуї конзуля австро-угорского, що бразилїйске правительство заборонило цїлковито еміґрацию галицких поселенцїв і постановило заборонити вступу на бразилїйску землю навіть тим еміґрантам, що їдуть на власний кошт, а то длятого, що галицкі еміґранти не хотять нїгде поселювати ся лише в Парані. — Таке оголошує бразилїйский уряд, а тимчасом дурисьвіти-аґенти баламутять все ще темний нарід і в деяких повітах ще й доси не притихла бразилїйска горячка. — Як нам пишуть з Рогатинщини, то там подібно як і в инших повітах прокинула ся минувшого року еміґрацийна пошесть і з деяких сїл вийшло по кілька і по кільканайцять родин (найбільше вийшло Мазурів з Луківця коло Новошин під Журавном), а в слїд за ними готовило ся богато инших до дороги. Однако по кількох місяцях, коли надійшли в Рогатинщину листи з Бразилії від еміґрантів до родини, повні розпуки і жалю, в котрих ті нещастні люди описували то бразилїйске пекло і остерігали свояків і знакомих, аби не пускали ся за море — горячка еміґрацийна втихомирила ся і тепер вже не чути, щоби хто мав охоту скоштувати того захваленого заморского раю. Натомісь виїхало кілька подиноких людий до Сполучених Держав північної Америки на зарібки і як видко не зле їм там мусить бути, бо присилають звідтам родинї заєдно грощі, а дехто то й більші суми.

— ***Живцем спалено*** в місцевости Цезарі на Угорщинї циганку обжаловану о чари. В ночи витягнули єї хлопи з постели, завели в гори і там спалили єї на кострі з дерева политого нафтою.

— **Жаба ворог риб і пчіл.** Ставова жаба єсть небезпечним ворогом рибячої ікри, а також і дрібного нарибку. Цїлком розвинена чотиролїтна жаба ставова є в силї з'їсти денно, як то виказали досліди, 2—3.000 штук нарибку, або також відповідну скількість ікри рибячої. Так само пажерлива єсть жаба, що жиє на земли. Особливо в часї цьвіту конюшини пересиджує она цїлий час на холодних вогких ланах і ловить з дивною зручностию пчоли, котрі хмарами сїдають на цвитучу конюшину. В тім часї робить собі жаба справдїшний пир з пчіл, а ловить їх так зручно, що жадна не втече, на котру она напосїла ся.

— ***Великий добродій.*** В Льос Катос в Калїфорнії, умер перед лїтами один богач, що в завіщаню записав дохід з 900 долярів на закупно цукорків кождого року для шкільних дїтий. Наслїдники спадщини виповняють сьвято по нинїшний день єго послїдну волю, а той Калїфорнїєць жиє в памяти дїтий яко великий добродій і є у них славнїйший як Вашінґтон.

— **Разбишацтво на Кавказї.** Петерсбурскі часописи доносять о такім незвичайно сьмілім нападї розбишацкім па Кавказї. З почтової стациї Арбат, віддаленої о 30 верст від міста Баку, виїхали чотири вози почтові з подорожними і товарами. Була 7 година рано. Три версти за Арбатом показала ся нагле громадка уоружених їздців, зложена з 12 людий, котрі в миг ока окружили почтові вози і зажадали, щоби почтилїони завернули назад до Арбата. Подорожні спершу опирали ся, однако виділені рушницї і револьвери показали ся таким пересьвідчуючим средством, що самі стали наставати на почтилїонів, щоби чим скорше виповнили приказ розбишаків. Почтові вози рушили наперед, 50 кроків за ними їхали опришки верхом. По приїздї до Арбата вози з подорожними в'їхали скоро на почтове подвіре, від котрого ворота зараз затарасовано. Тоді розбійники напали на почтову стацию і розпочали стріляти з рушниць. Убили два конї і скалїчили кількох подорожних. Слабі ворота упали вскорі під ударами сокир. Розбишаки вдерли ся на подвіре з криком „на колїна". Їх приказ зараз виповнено. Відтак зажадали, щоби подорожні віддали їм добровільно всї грощі, дорогоцїнности і оружиє. І той приказ виповнено смирено. Звиж 4000 рублїв дістало ся розбійникам. Але на тім ще не конець. Опришки випровадили зі стайнї 9 почтових коний і навючили на них товарів, відтак без перешкоди від'їхали в напрямі міста Шемахи. Рабунок тревав 5 годин. Подорожні, помимо чисельної переваги, бо було їх до 40 осіб, так були наполохані, що позволили розбійникам всьо і не подумали о оборі. На місце нападу прибули того самого дня власти і вислано за розбійниками 25 козаків в погоню — однако по злочинцях і слїд пропав.

— **Найбільші лїси на земли.** Найбільший лїс в північній Америцї лежить в канадийских провінциях Кебек і Онтаріо та сягає на північ аж до заливу Гедзон і до півострова Лябрадор. Він має 2750 кільометрів довжини і 1600 км. ширини. В полудневій Америцї суть також великі лїси. В долинї Амазоньскій займають простір 3300 км. довгий і 3000 км. широкий. Подорожники африканьскі оповідають о великаньских лїсах, котрі сягають від долини ріки Конґо аж до жерел Нилю і Замбезі. Їх довжини не можна було доси оцїнити, але ширина мірена від північи на полудне виносить 4800 клм. Сибір має величезний пояс лїса від ріки Об на заході аж до долини Індиґірки на всході і містить в собі ріки Оленик, Лену і Таму. Той лїс займає простір до 10 мілїонів квадратових клм., то є 20 разів стілько, кілько обіймає цїла Нїмеччина. Ті величезні простори покриті по більшій части шпильковими деревами. Тисячі квадратових кільометрів ще доси не розслїджені. Дерева доходять до 50 метрів висоти, а стоять так густо, що тяжко поміж них перейти.

і так для нещасливого, котрого дурнуватий Венцель переслїдував своєю дивною местию, вийшла ще й материяльна шкода.

* * *

Околиця коло Гольцінґен єсть гориста і досить романтична, можна всюди побачити богато займавих скал. В околицю міста приїздить богато людий на прогулку, а хорошо положені села не далеко міста славні з того, що там приїздять люди на лїто з подальших сторін. А то було як раз лїто і в цїлій околици було повно туристів зі всїх сторін Нїмеччини. Але як всї приїзджі так і місцеві мали по дня ту несподїванку, що мальовані шибеницї Венцля з підписом „О. Бремер" появляли ся що раз то частїйше в цїлій околици. Де бувало не подивиш ся, всюди слїди роботи ославленого „маляря шибениць". З тою завзятостию, енерґічностию і неутомимостию, яку можна часто побачити у людий, в котрих голові зродить ся якась упорна гадка, ходив дурнуватий Венцель з своєю фор мою по цїлій околици і замальовував кожде пусте місце на скалї яскравими красками. Куди було іти або їхати, чи гостинцем, чи зелїзницею всюди було видко то жовтий, то червоний, то синий, то зелений образ шибеницї. Число тих образів збільшало ся страшенно, бо нїхто не спиняв дурнуватого і Венцель міг на них малювати, кілько єму схотїло ся.

Найвисші, найнеприступнїйші вершки скал не відстрашували єго, він вилазив на них і там малював свій образ шибеницї. До чотирох недїль цїла околиця на кілька миль доокола була споганена образами шибениць.

(Конець буде.)

— **Померли:** Юлїя з Петрушевичів Покиньска, вдова по бл. п. пароху Бережницї, повіта жидачівского, дня 6 серпня в Стрию, в 78-ім роцї житя; — Евгенїя з Лукашевичів Дуркот, жена сьвященика в Балестрашичах, перемиского повіта, дня 5 с. м. в 21-ім роцї житя.

— **Півець церковний** з добрим голосом, обзнакомлений добре з уставом і сьпівом церковним, з добрими сьвідоцтвами, жонатий, глядає місця. Адреса: **Гр. Ґутей** в Судовій Вишни.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 7 серпня. Президент мінїстрів ґр. Баденї виїхав вчера вечером куриєрским поїздом до Галичини і верне назад аж 15 с. м. — Мінїстер справ заграничних ґр. Ґолуховский виїхав вчера вечером до Ішль до цїсарского двора.

Цель ам Зее 7 серпня. Вчера приїхали тут король і королева румуньскі.

Мадрид 7 серпня. Після приватних депеш з Гавани, рішив ся шеф ґенерального штабу, ґен. Охано, в наслїдок острого письма мінїстра війни вернути назад до Іспанії.

Капштадт 7 серпня. Анґлїйска кольонна під проводом полковника Плюмера побила вчера велику силу Матабелїв.

Париж 7 серпня. Аґентия Гаваса доносить з Атин, що положенє в Гераклїонї єсть критичне. Турки нападають на доми чужих пiдданих. Власти не в силї удержати порядок.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.